

ODD HAGEN IN MEMORIAM

Biskop Odd Hagen, som døde i Stockholm 28. januar i år, var en typisk representant for sin kirkes kristendomsforståelse. Metodismens budskap og signatur har helt fra begynnelsen av vært «universal redemption», global frelse, — en forkynnelse av evangeliet for alle mennesker, alle folkeslag.

Det var derfor så naturlig at han fattet interesse for Egede Instituttet for misjonsforskning og misjonsopplysning straks dette var blitt opprettet. I over tyve år følte han seg sterkt knyttet til dette institutt, og han gav ved flere anledninger uttrykk for sin glede over å få være med i den virksomhet som her utfoldet seg. Ikke minst var han levende interessert i Instituttets organ, Norsk Tidsskrift for Misjon. Like fra starten og til han gikk bort var han medlem av redaksjonskomitéen, og midt i sin krevende gjerning som rektor og senere som biskop — og i de siste år også som president for Metodistkirkens Verdensråd — fant han tid til å skrive artikler til dette tidsskrift, — om kristendommens stilling i etterkrigsårene, om evangelisering før og nå, om Afrika i støpeskjeen og om misjonen i en ny tidsalder.

Dette emnevalg avspeiler noe vesentlig ved Odd Hagen som kristen personlighet og kirkeleder: det verdensvide sikte og engasjement, — og — i denne sammenheng — forståelsen for nødvendigheten av at evangeliet i vår nye verden blir båret frem på en slik måte at det blir forstått, at det får relevans. De synsmåter han gav uttrykk for, var det kanskje ikke alle som forsto berettigelsen av da artiklene ble trykt. Men at han tolket situasjonen og oppgaven rett, kan det idag ikke være tvil om.

Odd Hagens anliggende som misjonsmann kommer klart til uttrykk i disse ord som han skrev i sin første artikkel i Norsk Tidsskrift for Misjon (1947):

«Den religiøse verdenssituasjon har forvandlet seg for så vidt som misjonsmarkenes problemer holder på å bli våre, og våre problemer holder på å bli misjonsmarkenes. *Hele verden* holder på å bli misjonsmark, men dette behøver ikke være noe tap, om bare *hele kirken* blir misjonerende.»

Det var de samme tanker han holdt frem også i den siste artikkel han leverte til vårt tidsskrift (1966):

«Det vokser langsomt frem kirker på misjonsmarken, som selv blir misjonerende. Kirken derute forvandles fra å være objekt til å bli subjekt i misjonsarbeidet. Det betyr at — hvordan man enn vil definere det — forskjellen mellom kirke og misjon begynner å forsvinne. Kirken blir, når Vestens dominans opphører og vi er blitt frelst fra troen på vår «åndelige overlegenhet», mer global i hele sin måte å tenke på. Vi kan ikke lenger som før snakke om «her hjemme» og «der ute». Det betyr at vi må gi et i mange henseender nytt innhold til begreper som «misjonær» og «misjonsmark». Med det mener jeg ikke at misjonærens egentlige oppgave har forandret seg. Den er som før å bringe budskapet om Jesus Kristus til alle folk. Men begrepene må avkledes en rekke av de vesterlandske tradisjoner og tanker som vi har utstyrt dem med.»

Det klarsyn vår venn og medarbeider la for dagen med hensyn til misjonssituasjonen i vår tid, og det levende engasjement som var hans eget svar på den utfordring denne situasjon innebærer, er en appell til oss alle om innsats for det ene evangelium og den ene kirke — i den ene verden som er en virkelighet idag, og som i enda høyere grad vil være det imorgen.

O. G. M.